

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem Sladkovského 13, 280 02 Kolín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5 – Smíchov, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2016, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 43 Ad 18/2016 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ladislavu Koženému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2 600 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 2. 2016, č. j. X, zamítla žádost žalobce o přiznání starobního důchodu ke dni 27. 5. 2010, jak žádal, neboť žalobce k tomuto dni dosáhl důchodového věku 62 roků a 2 měsíce, nesplnil však podmínku potřebné doby pojištění

podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), která v jeho případě činí 26 let. Žalobce získal pouze 22 let a 299 dnů pojištění. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 2. 2016, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 43 Ad 18/2016 – 20 (dále jen „napadený rozsudek“). Uvedl, že podmínkou nároku na starobní důchod je podání žádosti, dosažení důchodového věku a získání potřebné doby pojištění. Žalobce podal žádost o starobní důchod a dosáhl důchodového věku, který v jeho případě činí 62 let a 2 měsíce. Podmínku získání potřebné doby pojištění však žalobce nesplnil a závěry žalované v tomto směru ani konkrétně nezpochybnil. Závěrem krajský soud dodal, že otázkou nároku žalobce na starobní důchod (včetně posouzení získané doby pojištění) se již podrobně zabýval ve svém předchozím rozsudku ze dne 25. 11. 2014, č. j. 42 Ad 37/2012 – 248, přičemž kasační stížnost žalobce proti označenému rozhodnutí Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 Ads 22/2015 – 66.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že ve věci rozhodoval podjatý soudce Podradský (pozn. NSS: správně patrně Podhrázký), který jej soustavně hrubě napadá a uráží. Krajský soud spolu s žalovanou neodstranili zločiny komunismu, zfalšovali materiální stav a zneužili podvodu StB. V důsledku těchto skutečností má stěžovatel za to, že má nárok na starobní důchod v průměrné výši 12 965 Kč.

[4] Ke dni 26. 1. 2016 se prokázalo šetřením Ministerstva obrany, že stěžovatel je od roku 1982 signatářem Charty 77. Na základě toho došlo vůči jeho osobě k teroru, represím s řidičským průkazem, zneužití psychiatrie a podvodům. Česká republika kryla a kryje zločiny komunismu. Stěžovatel obdržel od Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu dne 5. 5. 2016, 16. 5. 2016, 17. 6. 2016 a 24. 6. 2016 materiály, které toto dokazují. Poukazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2016, č. j. 16 C 4/2007, který po 42 letech odstranil zločiny komunismu. Stěžovatel není povinen žít v bídě se starobním důchodem ve výši 3 170 Kč.*(Starobní důchod v této výši byl žalovanou žalobci přiznán následně rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016 pro splnění podmínek ustanovení § 29 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, pozn. NSS).*

[5] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Stěžovatel se domáhá zhodnocení období, kdy měl být signatářem Charty 77, neprokázal však, že by u něj v tomto období nastala událost zakládající účast na důchodovém pojištění. Stěžovatel taktéž neprokázal, že by se na něj za období od roku 1982 měla vztahovat nějaká norma zabývající se zločiny komunismu, jako např. zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci nebo zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci. Zákon o důchodovém pojištění je založen na pojišťovacím, nikoliv zabezpečovacím principu. Případnou tíživou sociální situaci může stěžovatel řešit žádostí o přiznání dávek státní sociální podpory.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Úvodem stěžovatel namítal podjatost ve věci rozhodujícího samosoudce JUDr. Podhrázkého, který měl stěžovatele soustavně hrubě napadat a urážet. Ohledně námitky, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce z důvodu jeho podjatosti, platí, že taková námitka musí být odůvodněna s uvedením konkrétních skutečností, z nichž je podjatost dovozována. Stěžovatel neuvádí, jak jej měl JUDr. Podhrázký hrubě napadat nebo čím konkrétně jej urazil. Žádné náznaky nezdvořilého chování vůči stěžovateli nelze zjistit ani ze soudního spisu, přičemž ve věci před krajským soudem neproběhlo jednání. Uvedenou námitku tedy Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel stejně jako ve správní žalobě konkrétně nezpochybňuje rozhodující závěr žalované, že pro přiznání starobního důchodu nedosáhl potřebné doby pojištění, která v jeho případě činí 26 let, když byla doložena doba 22 let a 299 dnů pojištění. Stěžovatel má obecně za to, že s ohledem na represe, kterým byl v době komunistického režimu vystaven, má nyní nárok na starobní důchod ve výši průměrného starobního důchodu. Toto přesvědčení nicméně neopírá o žádnou relevantní právní ani skutkovou argumentaci. Závěr žalované přitom má oporu ve správním spise a v dosavadním řízení před žalovanou. Dobou pojištění žalobce se v minulosti zabýval (v mezích tehdy uplatněných žalobních bodů) krajský soud již v rozsudku ze dne 25. 11. 2014, č. j. 42 Ad 37/2012 – 248, a v této otázce neshledal pochybení žalované. Kasační stížnost žalobce poté zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 Ads 22/2015 – 66.

[10] Pokud má stěžovatel k dispozici jakékoliv další doklady, které by mohly vést k odlišnému posouzení doby jeho pojištění, je především na něm samotném, aby tyto doklady žalované doložil, resp. aby k době, po kterou má za to, že byl účasten důchodového pojištění, alespoň předkládal relevantní tvrzení, která by bylo možno v součinnosti se žalovanou prověřit. Tak tomu bylo například ve vztahu k jeho studiu na gymnáziu v Kutné Hoře, které stěžovatel dodatečně doložil a byla mu tak nově jako doba pojištění započtena doba studia od 1. 9. 1971 do 31. 8. 1972.

[11] Obdobné platí i ve vztahu šetření Ministerstva obrany týkajícího se řízení dle zákona č. 262/2011 Sb., případně výsledků soudních jednání označených různými čísly

jednacími, která stěžovatel pokládá za podvodná. Výsledky tohoto šetření či těchto řízení, pokud jsou v nich zachyceny relevantní skutečnosti dokládající dobu pojištění stěžovatele, musí být nejprve předloženy žalované.

[12] Samotný podpis Charty 77 není rozhodnou skutečností pro účast na důchodovém pojištění, takovou skutečnost nepředstavují samy o sobě ani případné represe, kterým byl stěžovatel v důsledku svých protikomunistických postojů dle vlastních slov v minulém režimu vystaven.

[13] Nejvyššímu správnímu soudu není znám obsah vyjádření Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu ze dne 5. 5. 2016, 16. 5. 2016, 17. 6. 2016 a 24. 6. 2016 ani rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2016, č. j. 16 C 4/2007. V tomto případě však jde o dokumenty, které vznikly až po tom, kdy žalovaná vydala napadené rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. V řízení před krajským soudem ani v řízení před Nejvyšším správním soudem tudíž není možné zkoumat obsah písemností, které vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí. Takové skutečnosti mohou být uplatněny až v případném novém řízení o přiznání nebo změně poskytování nebo výše dávky důchodového pojištění.

IV.
Závěr a náklady řízení

[14] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož je správním orgánem ve věcech důchodového pojištění [§ 60 odst. 2 s. ř. s.].

[16] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 6 Ads 85/2017 – 12, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce, advokát JUDr. Ladislav Kožený. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto zástupci přiznal částku 2 000 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 a s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 2 600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu